

Svar (24/7 98)

Bolig- og byministeren (Jytte Andersen):

Jeg kan oplyse, at jeg har bedt Aalborg Kommune om en redegørelse til brug for besvarelsen af spørgsmålene. Når redegørelsen foreligger, vil jeg vende tilbage med en endelig besvarelse.

Spm. nr. S 887

Til bolig- og byministeren (17/7 98) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Kan ministeren bekræfte, at bl.a. Aalborg og Odense kommune i flere år generelt gennembrød boligstøtloftet i forbindelse med boligstøtte til plejeboliger opført af private pensionskasser?«

Svar (24/7 98)

Bolig- og byministeren (Jytte Andersen):

Ifølge § 23, stk. 3, i lov om individuel boligstøtte, kan det maksimale årlige boligstøttebeløb fraviges, når der i konkrete tilfælde efter kommunalbestyrelsens skøn foreligger særlige omstændigheder, der kan begrunde en højere boligstøtte.

Bygge- og Boligstyrelsen blev i 1994 opmærksom på, at Odense og Aalborg Kommuner anvendte § 23, stk. 3, til i væsentligt omfang at fravige dette maksimum i pensionskasse-finansierede, ældreregnede boliger.

Derfor blev det ved Bygge- og Boligstyrelsens Meddelelse nr. 3 af september 1994 indskærpet, at boligstøttelovens § 23, stk. 3, er en undtagelsesbestemmelse, der alene kan anvendes, når der i konkrete tilfælde foreligger særlige individuelle forhold, der kan begrunde en dispensation fra det maksimale støttebeløb, og at fravigelsen af lovens maksimum ikke kan ske efter generelle retningslinier.

I 1994 og 1995 stillede Folketingets Boligudvalg spørgsmål til boligministeren i relation til denne problematik.

Bygge- og Boligstyrelsen foretog i 1995 en undersøgelse af omfanget af samtlige kommuners anvendelse af boligstøttelovens § 23, stk. 3.

Undersøgelsen viste, at der kun i et mindre antal kommuner skete fravigelse af maksimum efter boligstøttelovens § 23, stk. 3, i et omfang af nogen betydning.

Bygge- og Boligstyrelsen udsendte i marts 1996 et brev til samtlige kommunalbestyrelser med eksempler på typer af kriterier, der efter styrelsens opfattelse kan lægges til grund ved vurdering af, om maksimum kan fraviges.

Bygge- og Boligstyrelsen anmodede den 6. marts 1996 Kammeradvokaten om en vurdering af:

- 1) det retlige grundlag for problematikken,
- 2) Aalborg og Odense Kommunes faktiske anvendelse af boligstøttelovens § 23, stk. 3, og
- 3) om styrelsen eventuelt kunne eller skulle kræve tilbagebetaling af udbetalt statsrefusion vedrørende den boligstøtte, der var udbetalt ud over maksimum.

I Kammeradvokatens responsum af 15. august 1996 om kommunernes anvendelse af boligstøttelovens § 23, stk. 3, udtaltes bl.a., at der er vide rammer for kommunernes skøn efter loven på dette område. Vedrørende Odense Kommune vurderede Kammeradvokaten, at kommunens praksis generelt set næppe havde været i strid med bestemmelsens indhold og at Aalborgs Kommunes praksis, der ophørte i 1994, antagelig ikke var i overensstemmelse med loven, men at kommunens uagtsomhed havde været forholdsvis beskeden og undskyldelig.

Kammeradvokatens responsum blev ved skrivelse af 6. september 1996 af den daværende boligminister fremsendt til Folketingets Boligudvalg, jfr. Alm. del – bilag 273. I den forbindelse meddelte boligministeren Folketingets Boligudvalg, at han på baggrund af dette responsum ikke fandt grundlag for at rejse krav om tilbagebetaling af statsrefusion, ydet kommunerne i forbindelse med udbetaling af individuel boligstøtte efter lovens § 23, stk. 3.

I kapitel 10 under pkt. 10.1.3. i Vejledning om individuel boligstøtte anføres bl.a. om § 23, stk. 3: »Styrelsen skal dog understrege, at boligstøttelovens § 23, stk. 3, er en undtagelsesbestemmelse, der ikke kan anvendes efter generelle retningslinier, men alene kan benyttes i konkrete sager af særlige enkeltstående, individuelt begrundede hensyn.«